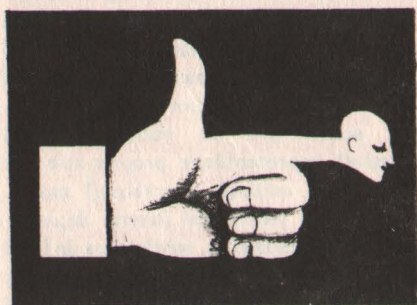

DE CE AȚI ACCEPTAT SĂ FIȚI DIRECTOR LA

TEATRUL "MARIA FILOTTI" DIN BRĂILA?

**MIHAI
LUNGEANU**

Pentru că, de felul meu, sînt un optimist. Dar, dacă pînă acum „agream” definiția dată de Voltaire: „Ce este optimismul? — Vai, este îndirjirea de a susține că totul e bine cînd îți merge rău”, acum, în aceste momente tensionate și complexe, gîndul mă duce la o altă definiție, atribuită lui Tudor Mușatescu: „Pesimistul este un optimist bine informat”.

Și, cu cît mă „informez” mai mult, cu atît devin mai... realist. Lăsînd înșă la o parte jocul de cuvinte, revin la o afirmație pe care am făcut-o în momentul în care a apărut necesitatea preluării conducerii teatrului: „bunăvoința nu înseamnă competență”. Și totuși...

În acest puțin timp de descătușare a ideilor, de fierbere a propunerilor și inițiativelor, de asimilare a unor noi forme de artă și civilizație, importantă cred că este păstrarea capului pe umeri și folosirea lui în scopuri practice, cu efecte imediate. La întrebarea firească „ce se poate face”, pericolul este să răspundem „totul”, adică „nimic”.

Un teatru înseamnă un mecanism. Fiecare compartiment înseamnă un mecanism. Fiecare individ (creator, producător, muncitor) înseamnă un mecanism și toate sînt mecanisme de înaltă finețe. Desigur, buna funcționare a oricărui mecanism presupune cunoașterea lui, a posibilităților, a eventualelor remedii. Cunoașterea înseamnă și un stagiu practic, o experiență. Și experiența necesită timp, pe lîngă toate celelalte.

Teatrul „Maria Filotti” din Brăila este un teatru care funcționează. Și produce. Consumînd. Doar datoria lui este, în primul rînd, aceea de a crea. Creația teatrală este definiția oricărei întreprinderi teatrale. Parafrazînd: „Prin teatru, spre teatru”. Profesorul primilor ani de institut, regizorul Radu Penciulescu, ne atrăgea atenția asupra lui „cum nu se face teatru”, „cum se face” urmînd să descoperim și să impunem noi, dacă vrem, putem și căutăm. Cred că acum calea căutării, a descoperirii, a experienței (experimentului) este cea care poate oferi oxigen și clorofilă, speranțe și satisfacții. Și actorii și publicul așteaptă ceva, și dramaturgii și regizorii caută ceva, așteptînd. Și criticii... ne așteaptă, căutîndu-ne. Tensiunea dintre „cerere” și „ofertă” poate transforma energiile latente, poate capacita conștiințele „pensionate”, poate activa structurile „rutinate” și poate fi un semn de viață.

Concret, cînd îți pleacă spre „retragere” actorii, cînd rămii descompletat la ateliere, cînd nu ai mîna dreaptă și nici pe cea stîngă, cînd oboseala și plictisul dispar doar în toiul discuțiilor „politice” despre „politică” (și fără nici un fel de „delicatese”), cînd fiecare în parte uită că toți facem teatrul, iar teatrul uită că „toți” înseamnă „fiecare în parte”, nu poți decît să lansezi un S.O.S. către soluții și propuneri. Pînă atunci, întrebări. Vor veni oare tinerii actori la Brăila? Vom putea acorda repertoriului partea leului? Vom tenta regizorii și scenograful să folosească spre creație „materialul” propus? Vom putea corespunde propunerilor lor? Vom putea naște acele evenimente artistice capabile să readucă publicul în fața caselor de bilete și, de aici, în sală, și, din sală, în sufletul actorilor? Vom putea face ceva pentru drumul invers, de la scenă la public? Vom putea capta interesul și competența oamenilor de teatru în intențiile noastre de a naște o asociație, o revistă și un festival dunărean (internațional)? Vom putea transforma „munca” în „creație”, „efortul” în „bucurie”, „prezența” în „implicare”, „aportul” în „pasiune”? Vom recuceri dreptul de a fi numiți „frumoșii nebuni ai marilor (și micilor) orașe”? Cîte întrebări, atîtea propuneri. Și gîndite acum cu bunăvoință, cu optimism, cu credința că așa cum o casă își cere un gospodar, așa și teatrul își cere oamenii lui. Oamenii pentru care „teatrul” înseamnă „totul”. Dar, cum spuneam, bunăvoința noastră nu-i decît... bunăvoință... deocamdată. Deocamdată a fost și credință, pasiune și disciplină, profesionalism și creație, înseninarea și lărgirea „orizontului de așteptare”, în folosirea capacităților spiritului uman de a ieși din „înghețare”, fierbinte și izbăvitor.